

LA INCÒGNITA DEL VEÍ

Un relat de: [Gemma Matas Gustems](#)

En Daniel surt del la feina i va marxant cap a casa, és un home senzill, viu en un barri senzill, en una escala senzilla, en un pis senzill i la seva vida és molt senzilla, però, a la seva mateixa escala, les veïnes no són gens senzilles, al contrari, són molt intrigants!

Viu en el primer pis i això és un "veritable inconvenient" per les senyores de més amunt. Tot i que procuren tenir "el radar" sempre apunt, tenen un problema greu: la visió. Això de no poder veure les entrades i sortides que fa i qui l'acompanya, és un detall molt important a tenir en compte, a l'hora de fer inventari de totes les trifulgues d'en Daniel. Tenien entès que vivia sòl, i que tampoc tenia cap animal, però el fet és que ja fa més d'un any que viu a l'escala i des de uns mesos cap aquí, se'l sent a parlar amb algú sigui l'hora que sigui, lo qual vol dir que hi ha algú que viu amb ell, però no han aconseguit esbrinar qui és: seria la dona? seria una germana? seria la mare? vés a saber, la única cosa que podien assegurar, és que fos qui fos, parlava molt baixet, és podria dir que només sentien la veu d'en Daniel. De fet, tenia la veu potent i contrastava molt amb l'altre que vivia amb ell, així i tot, la Rosario, la veïna que viu al pis de sobre del seu, està casi segura de que alguna vegada ha sentit com un xiuxiueig!

En Daniel acaba d'arribar. Obra la porta de baix i va pujant cap el primer pis, arriba a casa seva, posa la clau al pany, obra i saluda content, com cada dia.

– Hola, ja soc aquí, per avui ja he acabat.

Es tanca la porta i al cap de poc, torna a explicar-se de com li ha anat el dia.

Fins aquí, la Rosario i la Pepi, la veïna de davant de ca la Rosario, ja ho saben de cada dia, així com també l'hora que acostuma a arribar, és en aquell moment quan cal posar-se en guàrdia.

Malauradament els hi falta una informació molt important, tot el que els hi podria anar comentant la del primer primera, aquesta sí que podria saber alguna cosa més, però fa més d'un any que va marxar a viure a un altre lloc i el pis està buit des llavors.

En Daniel, totalment "in albis" de les preocupacions que provoca a les senyores, va fent la seva rutina normal de cada dia, sens parar d'explicar-se amplament de les coses que va fent, de coses que li han passat durant el dia (punt molt interessant per les veïnes) i del que farà ara i després.

Ha arribat l'hora de sopar i com sempre convida a seure a taula a l'altre que hi ha al pis, oferint-li el millor lloc amb les paraules habitual en ell:

- Saps que? Posa't aquí que tindràs més llum.

O una altra expressió que també fa servir sovint:

- Avui et veig una mica assedegada, serà qüestió de posar-te més aigua.

Alguna vegada també comenta:

- Que bé estaríem si tinguéssim un balconet o una terrasseta oi?, com t'agradaria poder prendre bé el sol o la fresqueta... ja ho sé ja, però de moment, ens hem de quedar aquí, no hi ha diners per fer gaires extres.

Del que sí estaven ben segures la Rosario i la Pepi és de que era una dona. En Daniel sempre parlava en femení, lo qual vol dir que això era ineludible.

La Pepi, pensant, li va comentar a la Rosario que podria ser molt bé que fos la seva mare, segurament estava malalta i per això ell era tan melindrós i li tenia tantes consideracions, si era així, pobre noi, tenia de ser molt sacrificat tenir de cuidar d'una persona gran i malalta, apart d'haver de deixar-la tantes hores sola mentre era a la feina!

La Rosario va contestar,

- dons mira, tens raó, mentre ell és fora no es sent cap soroll. A lo millor ha d'estar al llit o en una butaca i ell li deixa preparat lo més necessari fins que torna.

La Pepi, molt convençuda afegeix,

- t'imagines que fos cega, o sorda? Tampoc és sent cap so de tele o de radio.

La Rosario fa proposta a la Pepi d'oferir ajut al Daniel per cuidar de la mare si li fa falta i totes dues pensen que seria lo millor. Entre veïns ajudar-se és la cosa més normal del món, ja mirarien de trobar el moment per dir-li.

Va passant el temps i no acaben de decidir-se a fer-ho. Pensen que ell quasi bé ni les coneix i a lo millor s'ho prendria malament. Ara per ara, seguirien escoltant i segons veiessin, ja decidirien que fer.

Però un dia, es van quedar totes dues esglaiades! Va arribar en Daniel a casa, com sempre i després d'obrir la porta i fer la seva salutació habitual, van sentir passos atrafegats i un crit molt fort i dolorós:

- Però, que t'ha passat? Com es possible que hakis caigut? Jo t'he deixat ben posada, com sempre, que fas a terra, que és tot això tan sec que veig? No t'estaràs morint oi? Però si has caigut ben bé de costat!

Van sentir sanglotar en Daniel, com si estes desesperat i apunt de perdre els estreps.

Les dos veïnes, molt amoïnades, van decidir que era el moment d'actuar, però quan ja havien començat a baixar l'escala cap el pis d'en Daniel, la Rosario va agafar a la Pepi pel braç, que anava un esglaó més endavant, la va parar i li va dir:

- Pepi, ho hem de fer diferent: mentre aquest pobre home es desespera, la seva mare pot morir. Truquem de seguida al 112.

- I tant Rosario, tens raó.

Diligents, totes dues van anar cap a casa la Rosario, van trucar, van donar tota la informació que el tele-operador els hi va anar demanant i van acordar que enviarien una ambulància amb urgència. Ara ja podien respirar tranquil·les, al menys en Daniel ho tindria tot resolt sense haver d'amoïnar-se tant, per alguna cosa serveixen els veïns!

Com que encara el sentien plorar, van decidir que seria millor baixar quan arribés l'ambulància i així li seria més fàcil tot plegat.

L'ambulància va arribar de seguida, elles van baixar comes ajudeu-me quan el conductor i el seu ajudant ja estaven picant a la porta.

En Daniel, plorós estava obrint. La Rosario li deia a la Pepi:

- No el veus més envellit?

- Sí noia -li va respondre- aquestes coses, són males passades que juga la vida i costen molt d'afrontar.

L'infermer, en veure en Daniel, li va preguntar amablement:

- Com està la malalta?

davant la cara de sorpresa d'en Daniel, va continuar,

- No li estranyi que haguem arribat tan de pressa. Una senyora d'aquí la seva escala ens ha avisat i davant la gravetat, no ens hem volgut entretenir. Sort que té bons veïns.

En Daniel no podia reaccionar, no s'ho acabava de creure, el seu cap era un garbuix. – Que era tot allò, es preguntava, que era tota aquella gent? Que deien, que volien?

Les veïnes, al veure'l amb aquella expressió, no van poder fer altra cosa que acostar-se i abraçar-lo fins i tot la Pepi li anava a donar el pesem, cosa que no va fer perquè la Rosario li va pessigar el braç amb força i és va limitar a fer un petit crit, quasi bé de desconsol, deu ni do la pessigada!

Els de l'ambulància, també s'anaven preocupant i van decidir actuar ràpid. Davant d'una urgència no hi pot haver cap tipus d'entrebanc.

- Digui'm senyor...

- Daniel, em dic Daniel

- Digui'm senyor Daniel, on és la seva mare?

En Daniel, una mica més i cau a terra de l'ensurt. Se'l mirà sense saber ni que dir ni que fer i amb un fil de veu respongué:

- Enterrada a Can Tunis!

- Però, no és possible, aquestes senyores ens acaben de trucar urgentment per dir-nos que estava apunt de morir algú molt important per vostè...

- I tan important -respongué en Daniel- la veig molt malament, no sé si se'm refarà!

- Tan greu és? – la podem veure?

- Sí, sí, passin, passin.

En Daniel els porta cap al menjador i tota la comitiva, conductor, infermer, Rosario i Pepi el segueixen. Tots es van posar a buscar on era la malalta i tots feien la mateixa cara de sorpresa al veure en Daniel quiet al mig del menjador.

- Però, senyor Daniel, li va dir el conductor, on és la malalta?

En Daniel respongué:

- Malalta, quina malalta?

- La que hem vingut a recollir...

En Daniel sense entendre res del que passava, es va apropar a la taula i amb tota la suavitat del món agafa la seva estimada planta, la seva companya inseparable. Li te una gran estima, però és tan velleta, que quasi be ja no li queda vida...

Gemma Matas